

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 726. Usque Ad Annum 813

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117859

§.17. Secunda Caroli Regis profectio Romana.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66091)

Sæcul VIII.
A. C. 781.

§. XVII.

*Secunda Caroli Regis profectio
Romana.*

Ann. Loifel. Hoc anno septingentesimo octogesimo exeunte Rex Carolus Romam venit, quo a Pontifice jam diu vocabatur, & ipse proficisci vehementer optabat; sed eum Bellum Saxonicum huc usque detinuerat.

*vit. Alc. to. 5.
Act. SS. Be.
p. 152.* Festo Nativitatis Jesu Christi Ticini celebrato, ibique exacta hyeme, iter Romam instituenti occurrit Alcuinus jam tunc scientiæ & virtutis opinione clarissimus, qui ab Enbaldo Archiepiscopo Eboracensi Romam missus acceptum Pallium ad eundem deferebat. Rex eruditissimi viri colloquio delectatus compulit, ut promitteret, se, postquam mandatis in Anglia defunctus fuisset, in Franciam rediturum. Enbaldus successerat Elberto Archiepiscopo Eboracensi, anno 779, mortuo, qui successor erat Egberti anno 765. vita functi, postquam illam Sedem annis triginta quatuor tenuisset.

Ubi Rex in Urbem secundo adventit, in Festo Paschæ anno septingentesimo octogesimo primo voluit baptizari Filium suum Carolomannum ab Hadriano Papa, qui eum suis manibus e sacro fonte levavit.

vit, (*) & mutato nomine Pipinum ap-
pellavit, eundem deinde in Regem Ita-
liæ, & Fratrem ipsius Ludovicum in Re-
gem Aquitaniæ unxit. Nam & hunc Ca-
rolus cum Regina Hildegarde uxore sua
amborum Principum pueritiam necdum
egressorum Matre adduxerat.

Sæcul. VIII.
A. C. 781.

A tempore primæ profectiōnis Ro-
manæ Hadrianus Papa sæpe querelas mo-
verat apud Carolum contra Leonem Ar-
chiepiscopum Ravennatem, qui posses-
sionem invaserat cunctarum ferme Ci-
vitatū Æmiliæ, videlicet Faventiæ, Fo-
ri Popilii, Fori Livii, Cæsena, Bobii,
Commacli, Imolæ, Bononiæ, & Duca-
tus Ferrariensis, dicens, has sibi a Rege
Carolo cum tota Pentapoli fuisse dona-
tas. Nempe eommoratio Imperatorum
& Exarchorum in Civitate Ravennate
Archiepiscopis tumoris occasio fuerat;
quid ergo miremur, hos Paparum exem-
plum secutos Ecclesiæ suæ amplas Ditio-
nes acquirere, & munificentia Regum
Francorum participes esse voluisse? (**)

Cate-

(*) Istud adjunctum, quod Papa simul bapti-
zans & levans seu Patrinus fuerit, in Annalibus
Francorum apud Cardinalem Baronium non le-
gitur. Sed Fleurius Annales Loifellanos citat.

(**) Satis Laconice hic loquitur Fleurius. Sed
observandum, quod soli Ecclesiæ Romanæ & e-
jusdem

Sæcul. VIII. Ceterum hæc disceptatio tandem Leo-
 nis Archiepiscopi morte sopita est. E-

A. C. 781.

ep. 65.

contra Rex apud Pontificem querebatur, quod Romani mancipia sua Saracenis vendidissent, tum etiam, quod Episcopi in Italia nimia morum licentia viverent. Quod secundo objiciebatur Papa simpliciter negavit, dicens, esse malevolorum hominum calumniam. Ad primum respondit, hanc culpam esse Græcorum, qui Longobardorum littora legentes clandestino commercio mancipia in naves suas reciperent, se vero nihil intentatum reliquisse, quo id prohiberet, & eo rigore fuisse usum, ut in portu Centumcellarum naves Græcorum comburi, & ipsos carcere detineri jussisset. Contra Neapolitanos quoque Papa querelas afferebat, quod Patrimonia S. Petri, & juncta cum Græcis opera Tarracinam occupassent. Sed cum negotia sæcularia Ecclesiarum, & etiam Ecclesiæ Romanæ, non sint materia Historiæ Ecclesiasticæ nolo ea fusius enarrare. Roma rediens Rex Carolus, cum Mediolani moraretur, Filiam suam Giselam recens natam ab Archiepiscopo Thoma, qui
 eam

Ann. Loisel.

jusdem Episcopis S. Petri Successoribus cura & sollicitudo omnium aliarum Ecclesiarum incumbat, atque inde etiam oportuerit, ut eorum Auctoritas amplioribus opibus fulciretur.

eam etiam e fonte suscepit, baptizari voluit.

Sæcul. VIII.

A. C. 782.

§. XVIII.

S. Willehadii Fuga.

Anno sequente septingentesimo octogesimo secundo Saxonibus, Auctore Witichindo, rursus seditiose Neophytos, furiosius vero Presbyteros, qui ad eos convertendos adlaborabant, persequentibus S. Willehadius itinere maritimo fugiens in Frisiam delatus est. Tunc ergo Barbari acrius in ejus Discipulos accensi Folcardum Presbyterum cum Comite Emingo in Regione Leriensi, Benjaminum vero & Atrebanum in aliis locis, & Gervasium cum Sociis suis Bremæ trucidant. Igitur S. Willehadius videns se in Saxonia pro fide jam nihil agere, Romam profectus ad limina SS. Apostolorum ferventi oratione afflictam Ecclesiam suam Deo commendabat, rogans, ne tota periret. In conspectum admissum & in Franciam rediturum Patris affectu solatus est Pontifex. Narratur miraculum, quod in eo itinere contigit, nam scutella lignea, quam Viro Sancto ad mensam apponere minister solebat, subito fracta, jubente ipso allata, reperta est integra. Ex eo facto saltem constat S. Willehadium paupertatis amatorem extitisse. In Germaniam re-

Ann. Pet. Loisel. Fuld. vit. S. Willehad. c. 6. to. 4. Ait. BB. p. 407.

t. 7.

ver-